



Ἐν Βερολίῳ τῇ 22<sup>ῃ</sup> Ὀκτωβρίου 1897

Ἀξιότιμε φίλε κ. Ἀρσένε,

Παρά τὰς μεγάλας ἐργασίας τῆς παρούσης ὥρας, δὲν δύναμαι ν' ἀρνηθῶ τὴν συμμετοχὴν μου, διὰ μικρᾶς συμβολῆς, καὶ εἰς τὸν διὰ τὸ προσεχὲς ἔτος τοῦ 1898 παρασκευαζόμενον τόμον τῆς «**Ποικίλης Στοῆς**», ἣν ἀλθῶς ἢ ἐξαιρετος ὑμῶν Διεύθυνσις κατέστησεν ἔργον πολλῆς φιλολογικῆς ἀξίας καὶ ἐθνικῆς χρυσιμότητος.

Πρὸς τοῦτο πέμπω ὑμῖν ἐκ τῶν ὅλως ἀνεκδότων σημειώσεων εἰς τὸ Βυζαντινὸν ἱστορικόν μου «**Χαράλδος**, ὁ Ἡγεμὼν τῶν Βαριάγων», τὸ περὶ τῶν «**Ἀζῶν**», τῶν θεῶν τῆς Σκανδιναβίας κεφάλαιον. Ἡ ἀνάγνωσις αὐτοῦ φρονῶ, ὅτι κέκτῃται γενικώτερόν τι ἐνδιαφέρον, καὶ διότι δυστυχῶς ὀλίγον τυγχάνουσι παρ' ἡμῖν γνωστὰ τὰ τοιαῦτα, καὶ διότι ἢ ἐν λόγῳ Μυθολογία τῶν ὑπερβορείων Ἑθνῶν ἐστὶ βεβαίως μετὰ τὴν ἡμετέραν ἢ περικαλλεστέρα καὶ ἢ ποιητικώτερα. Συμβαίνει δὲ συνάμα τοῦτο τὸ περιεργον, ὅτι ἐν ᾧ ἀφ' ἐνὸς συμπίπτει μετ' αὐτῆς ἐν πολλοῖς, ἀφ' ἑτέρου ἀποτελεῖ τὸ ἄκρον αὐτῆς ἀντίθετον. Καὶ συμπίπτει μὲν, διότι ὁ ἀνθρώπινος νοῦς, ὅστις πανταχοῦ ἐπλασε κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν αὐτοῦ τοὺς θεοὺς, ὀλίγον κατὰ τόπους διαφέρει, προκύπτουσι δ' αἱ παραλλαγὰι ἐκ τῆς ἐπιρρείας τοῦ κλίματος καὶ τοῦ περιέχοντος ἐν γένει, ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτου ἐν τῇ παρούσῃ περιπτώσει, ἐπὶ τῆς φαντασίας τῶν ἀνθρώπων.

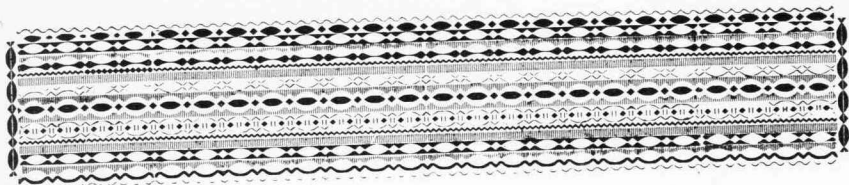
Διὰ τοῦτο, ἐν ᾧ ἢ ἡμετέρα Μυθολογία ἀντανακλᾷ τὴν ἰλιάρην χάριν τοῦ διαυγοῦς ἡμῶν στερεώματος καὶ τοῦ φαιδροῦ κλίματος, τοῦ διαρκοῦς τούτου μειδιάματος τῆς φύσεως, ἀκούομεν ἐν τῇ Μυθολογίᾳ τοῦ Βορρᾶ μυκωμένους τοὺς ἀνελίους τυφῶνας, καὶ συγκρουομένους ὑπὸ τῆν! ἀμυδρᾶν ἀνταύγειαν τοῦ βορείου σέλαος τοὺς κρυσταλλοπήκτους ὄγκους. Ἐπεκτείνεται δὲ ἢ διαφορὰ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἱερὰ τῶν θεῶν ζῶα, διότι ἐν ᾧ παρ' ἡμῖν ἔχομεν τὸν ἀετὸν, τοὺς κύκνους, τὰς περιστεράς, εὐρίσκομεν ἢ ἐν Νορβηγίᾳ τοὺς λύκους, τοὺς κόρακας καὶ τοὺς ὄφεις.

Μετὰ τῶν εἰλικρινεστέρων πρὸς ὑμᾶς καὶ τὸ ὠραῖον ὑμῶν ἔργον αἰσθημάτων,

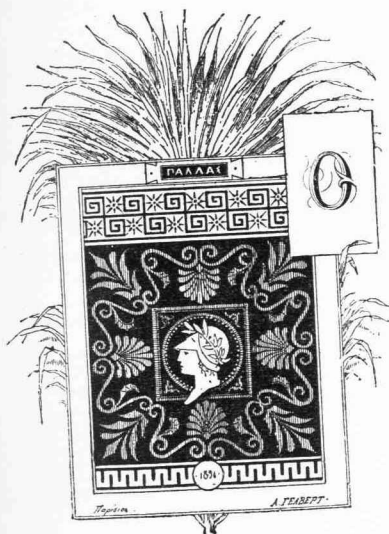
Ὅλος ὑμέτερος

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ





## Ο Ι Α Ζ Ο Ι



Ι Ἄζοι ἦσαν δώδεκα, ὡς καὶ οἱ ἡμέτεροι Θεοί, ἦτοι ὁ Ἐρίγδουπος Θῶρ, ὁ Βάλδερ, θεὸς τῆς ἀγαθότητος καὶ ἀνδρικῆς καλλονῆς, ὁ Βράγας, θεὸς τῆς εὐγλωττίας, τῆς ποιήσεως καὶ ψῆξης, ὁ Φρέϋρ τῆς εὐφορίας, φέρων τὴν βροχὴν καὶ τὴν εὐδίαν, ὁ Νιόρδ, θεὸς τῶν ἀνέμων, ὁ τυρλὸς Βίδαρ τῆς σιγῆς, ὁ Βάλας τῶν τεξοτῶν, ὁ Οὐλ-λερ τῆς παγοδρομίας, ὁ Χείμδαλ θυρωρὸς τῆς θείας πόλεως, ὁ Φορσέτης τῆς εἰρήνης, ὁ Τύρ τοῦ πολέμου, καὶ ὁ Χῶδερ τῆς νυκτός.

Ἐπίσης δὲ καὶ ὑπὸ τὴν Φρίγαν ἴσταντο δώδεκα Θεοὶ ἢ Ἀζίδες, ἡ Φεία τοῦ ἔρωτος, ἡ Ἰδοῦνα τῆς ἀθανασίας, ἡ Γεφίων τῆς παρθενίας, ἡ Σιόφνα τῆς πρυφερότητος, ἡ Λόφφα τῆς συζυγικῆς ἀρμονίας, ἡ Κίρα τῆς ἰατρικῆς, ἡ Σύνη τῆς δικαιοσύνης, ἡ Βάρα τῆς πίστεως, ἡ Σῶλ τοῦ ἡλίου, ἡ Λάγα, ἐρωμένη τοῦ Ὀδίν, ἡ Ῥένδα, μήτηρ τοῦ Βατήρ, καὶ ἡ Γέρδα, σύζυγος τοῦ Φρέϋρ.

Ἦσαν δὲ οἱ Ἄζοι ἐν συνόλῳ ἀγαθοὶ ἀλλ' εἰς διαρκῆ πόλεμον πρὸς τοὺς πονηροὺς γίγαντας. Καὶ ὁ μὲν Ὀδίν ἦν ὁ πατὴρ τῶν ἀνδρῶν καὶ θεῶν, διὸ καὶ Ἀλφάτερ ἐκαλεῖτο, ὁ Ἄναξ οὐρανῶν καὶ γῆς, ἡ προσωποποίησης τοῦ κινουμένου ἀέρος, ἀπὸ τῆς αὔρας μέχρι τοῦ κλύδωνος. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Χροφναγούδ, ἡ θεὸς τῶν κοράκιων, διότι ἠκολουθεῖτο πάντοτε ὑπὸ δύο τῶν πτηνῶν τούτων, τοῦ Χουγίν καὶ Μυνίν, ἦτοι τῆς ιδέας καὶ τῆς ἀναμνήσεως, καθημερινῶς περιίπταμένων τὴν γῆν, καὶ εἶτα καθεζομένων ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἀφηγηθῶσι πᾶν ὅ,τι εἶδον. Παρίσταται δὲ φέρων χρυσὴν περικεφαλαίαν, λαμπρὸν θώρακα, καὶ τὴν λόγχην Γουγνίρ. Ἐριππος ὠδήγει τοὺς Ἐίγχερίους, ἡ ἀθανάτους, εἰς τὸν ἀγῶνα· ἀλλὰ πολλάκις μεταμορφοῦται, ὡς, φέρ' εἰπεῖν, εἰς κεμηκῶτα ὄδοιπόρον, ἐκλιπαροῦντα φιλοξενίαν, ὅπως αὐτοπροσώπως ἐξιχνιάσῃ τὰς διαθέσεις τῶν ἀνθρώπων. Τυγχάνει δὲ μονό-

φθαλμος, καθόσον ὅπως ἀποβῆ πάνσοφος, ἐξηγόρασεν ἀντὶ τοῦ ἐνὸς ὀφθαλμοῦ παρὰ τοῦ Μίμερ ὀλίγον ὕδωρ ἐκ τῆς πηγῆς τῆς γνώσεως, τῆς ποτιζούσης τὰς ρίζας τοῦ ἐν Ἰοτεγχεΐμ δένδρου τῶν πατρῶν Ὑδροραζύλ. Ὁ Μίμερ οὕτως ἦν πάνσοφος χαλκεύς, καθ' ὃ πίνων ἐκ τῆς ἐν λόγῳ πηγῆς· ἀλλ' οἱ γίγαντες ἀπέκοψαν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἣν ἔλαβε τότε ὁ Ὀδίν, καὶ ἧς ἐπικαλεῖται τὰς συμβουλὰς. Ἐν τῇ Βαλχάλα, τῷ ἐνδιαιτήματι τῶν θεῶν, κέκτηται ὁ Ἀλφάτερ τὴν πρωτοκαθεδρίαν, ἐφορῶν πᾶσαν τὴν γῆν, παρακάθεται δὲ αὐτῷ μόνῃ ἡ σύνευνος Φρίγα. Εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ κεῖνται δύο λύκοι, ὁ Γέρας καὶ ὁ Φρέκης, εἰς οὓς ρίπτει τὸ παρεχόμενον αὐτῷ κρέας συάγγρου, καθόσον αὐτὸς οὐδὲν ἐσθίει. Ὁ ἵππος αὐτοῦ καλεῖται Σλέπνιρ, καὶ φέρει αὐτὸν ἐν τῷ αἰθέρι ὑπὲρ τὰς θαλάσσας. Ὡς ὕψιστον ἀγαθὸν χορηγεῖ τὴν νίκην, διὸ καὶ οὐδεὶς ὁ μὴ ἐκ τραύματος θανῶν εἰσέρχεται εἰς τὸν παράδεισον αὐτοῦ, συνεχῶς δὲ μετέχει τῶν ἀνθρωπίνων μαχῶν. Αὐτὸς ἐδίδαξε τοὺς ἀνθρώπους τὴν ἀπανθράκωσιν τῶν νεκρῶν, τὴν κατασκευὴν ἐπιτουσβίων λόφων εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἠρώων, τὴν ἴδρουσιν ἐπιταφίων λίθων (Bauta) καὶ τὴν τέλεσιν πανδήμων θυσιῶν, καθ' ἃς ἐσπένδετο αὐτῷ τὸ πρῶτον πλήρες μέθους κέρας, ὑπὸ τῶν ἱερέων ἠύλογημένον (Odinsfall). Τὸ δὲ μέγαρον αὐτοῦ καλεῖται Βαλκασκιόλφ. Ἡ σύζυγος αὐτοῦ Φρίγα, θυγάτηρ τοῦ γίγαντος Φιοργυνούρ, ἐγέννησεν αὐτῷ τὸν Θῶρ, τὸν Βάλδερ, τὸν Βρούγαν, τὸν Τύρ· οἰκεῖ δὲ μετ' αὐτοῦ ἐν Ἀζγάρδη, κατέχουσα τὴν λαμπρὰν αἴθουσαν Φενσάλερ. Ὑπηρετεῖται αὕτη ὑπὸ τῆς περικαλλοῦς Φύλλας, ἥτις φυλάττει τὸν θησαυρὸν αὐτῆς, τῆς Γυά, ἣν ἀποστέλλει ὡς ἄγγελον πρὸς θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, καὶ τῆς Χλύν, ἥτις διαταγῇ αὐτῆς, σώζει τοὺς θνητοὺς ἐκ διαφόρων κινδύνων. Ὁρᾷ δὲ τὰ μέλλοντα, καὶ προεῖδε τὸν θάνατον τοῦ Βάλδερ· ὀχεῖται ἐπὶ χρυσοῦ δίφρου, συρομένου ὑπὸ δύο γαλῶν, νήθει καὶ κλώθει, δωρήσασα εἰς τοὺς θνητοὺς τὸ λίνον, ἄτρακτος δὲ αὐτῆς ἦν ὁ ἀστερισμὸς, ὁ ἤδη γνωστὸς ὡς ζώνη τοῦ Ὠρίωνος. Ὁ συκοφάντης Λόκης κατηγορεῖ αὐτῆς ὡς περιελθούσης εἰς ἀθιμίτους σχέσεις πρὸς τοὺς ἀδελφούς τοῦ Ὀδίν Βίλκυ καὶ Βέ. καὶ ὡς κλεψιάσης τεμάχιον χρυσοῦ τιнос αὐτοῦ ἀγάλματος, ὅπερ μετέβλεπεν εἰς περιδέραιον.

Ὁ Θῶρ ὀχεῖται ἐπὶ ἄρματος συρομένου ὑπὸ τράγου, φέρει σιδηρὰς χειρὶδας, δι' ὧν καταρβίπτει τοὺς κεραυνούς, καὶ ὅτε κινεῖται, ἀναφλέγεται ἡ γῆ καὶ τὰ ὄρη ἐκρήγνυνται. Τὴν φοβερὰν αὐτοῦ σφύραν Μιολνίρ, ριπτομένην, ἀνακτᾷ πάντοτε, καὶ δι' αὐτῆς καταθραύει τὰς κεφαλὰς τῶν γιγάντων, ἐχθρῶν τῶν τε θεῶν καὶ ἀνθρώπων, καὶ ὧν ὑπῆρχον διάφοροι τάξεις, οἱ τοῦ χειμῶνος, οἱ τοῦ καύσανος, οἱ τῶν ὀρέων· διὰ τῆς αὐτῆς σφύρας εὐλογεῖ τοὺς νεογάμους καὶ τοὺς νεκρούς, ἐν ᾧ ἀφ' ἐτέρου καθορίζει καὶ προσατεύει τὴν ἰδιοκτησίαν. Ὁ θεὸς οὗτος φιλεῖ τοὺς ἀνθρώπους καὶ προσάγει τὸν πολιτισμὸν, φέρει δὲ πώγωνα ἐρυθρὸν ὡς ὁ κεραυνός, καὶ ζώνην ὀνόματι Μεγιγγάρδ, ἥτις χορηγεῖ αὐτῷ βώμην ἐξαισίαν. Τὸ μέγαρον αὐτοῦ καλεῖται Θρουσβάγκ.

Τοῦ δὲ Βάλδερ τὸ ἀνάκτορον ἐκαλεῖτο Βρεῖδαθλίκ, ἥτοι πηγὴ τοῦ φωτός, καθ' ὅσον ὁ Βάλδερ ἐπροσωποποιεῖ τὴν ἡμέραν, φανευομένην ὑπὸ

τῆς νυκτός, τὸ φῶς ἐκλεῖπον πρὸ τοῦ σκότους, δι' ὃ καὶ ἡ ἑορτὴ αὐτοῦ ἐτελεῖτο κατὰ τὴν θερινὴν ἰσημερινάν, καθ' ἣν τὴν βορείαν ἐξάμηνον ἡμέραν διαδέχεται ἡ ἐξάμηνος νύξ. Ἐρωμένη αὐτοῦ ἦν ἡ Νάννα· αὕτη φιλεῖ κατ' ἀρχάς τὸν Χῶδερ διὰ παικίλων αὐτοῦ μαγγανειῶν, ἀλλ' ὁ Βάλδερ, ἰδὼν αὐτὴν λουμένην, περιπαθῶς αὐτῆς ἐράται, ἐξ οὗ ἐκρή- γνυται σφοδρὰ μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν ἔρις, καὶ ὁ πρῶτος τέλος ὑπὸ τοῦ δευτέρου ἀναιρεῖται· ἡ Νάννα θνήσκει τότε ἐξ ἄλγους, καὶ καίεται μετὰ τοῦ Βάλδερ ἐπὶ τῆς αὐτῆς πυρᾶς. Ἐφόρει δὲ ἡ σύμβιος αὐτῆ τοῦ θεοῦ τοῦ φωτός διανθῆ ἐσθῆτα, ὡς ἡ γῆ κατὰ τὸ θέρος, καὶ θνήσκει μετ' αὐτοῦ, ὡς μαραίνεται ἡ φύσις ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ ἐγγιζόντος χειμῶνος καὶ σκότους. Υἱὸς τοῦ Βάλδερ καὶ τῆς Νάννας ἦν ὁ Φορσέτης, θεὸς τῆς ἁμνοίας καὶ τῆς εἰρήνης, οὗ μέγαρον τὸ Γλίτνερ.

Ὁ Βράγας, θεὸς τῆς εὐγλωττίας καὶ τῆς ποιήσεως, ἦν ὁ διδάξας τοὺς Σκάλδους (βάρδους) καὶ τοὺς βούρους (τὴν γραφὴν) ἐφευρών. Εἰς τὸ ὄρος Σούτουγγ πίνει οὗτος τὸ ποτὸν τῆς ἐμπνεύσεως ἐκ τοῦ κυπέλλου Ὀδρωρίρ, καὶ διδάσκει θεοὺς καὶ ἀνθρώπους τὴν τέχνην τῆς ᾠδῆς. Σύ- ζυγον ἔχει ὁ Βράγας τὴν ἐρατεινὴν Ἰδούναν, ἥτις ἐντὸς κίστης φυλάτ- τει τὰ χρυσὰ μῆλα, τὰ παρέχοντα εἰς τοὺς Ἄζους τὴν ἀφθαρτον νεό- τητα· καὶ πράγματι, ἀμα αἰσθανθῶσιν οὗτοι προσεγγίζον τὸ γῆρας, ἐσθίουσιν ἐξ αὐτῶν καὶ ἀνηθῶσιν. Ὁ Λόκης ἀνῆρπασέ ποτε τὴν Ἰδού- ναν μετὰ τῆς ἐν λόγῳ κίστης καὶ παρέδωκεν αὐτὴν τῷ γίγαντι Θιάσῃ, ὅστις ἐφύλαττεν αὐτὴν ἐντὸς δάσους· οἱ Ἄζοι, συνεπέα τούτου γηρά- σαντες καὶ λευκανθέντες, ἠπέιλον τὸν Λόκην διὰ θανάτου, ὅστις ἔπτη τότε ὡς ἰέραξ εἰς τὸ Ἰοτεγγέιμ, μετεμόρφωσε τὴν Ἰδούναν εἰς χελι- δόνα, καὶ οὕτως ἀνῆρπασεν αὐτὴν. Ἄλλ' ὁ Θιάσῃς ἠκολούθησεν αὐτοὺς ὡς ἀετὸς, καὶ ἦδη ἐπλησίαζεν· ὁ ἰέραξ, κατὰ σκοπὸν, καθήται τότε ἐπὶ τῶν τειχῶν τῆς Ἀζγάρδης, καὶ ὁ ἀετὸς ἐφορμᾷ, ἀλλ' οἱ Ἄζοι, ὀρώντες τὸν κίνδυνον, ἀνάπτουσι πυρᾶν, ἥτις καίει τοῦ γίγαντος τὰ πτερά, καὶ καταπίπτων οὗτος, φονεῖται ὑπὸ τῶν παροργισμένων θεῶν.

Ἡ Φρέια ἦν θεὰ τῆς σελήνης καὶ τοῦ ἔρωτος, φέρει ἀστράπτου περι- δέραιον, τὸ Βρσιγκάμεν, ὅπερ κατεσκεύασαν ἀριστοτέχνηαι νάννοι, καθ' ὅσον οὗτοι ἐφύλαττον τὸν χρυσὸν ἐν τῇ γῆ, ἐφ' οὗ καὶ κοιμῶνται, καὶ ὅστις φωτίζει δι' αὐτοὺς τὰ καταχθόνια ἐκεῖνα ὑπόγεια. Ἐξηγοράσθη δὲ παρ' αὐτῆς τὸ κόσμημα ἀντὶ μιᾶς ἐρωτικῆς νυκτός δι' ἕκαστον ἐρ- γάτην. Σύζυγος τοῦ Ὀδοῦρ, ἐγέννησεν αὐτῷ δύο θυγατέρας, τὴν Χνώς καὶ τὴν Γερσέμην. Ἄλλ' ὁ Ὀδοῦρ, ἀποδημήσας, ἀπωλέσθη· ἡ Φρέια διέρχεται τότε τὴν οἰκουμένην, χέουσα δάκρυα χρυσᾶ, ἧτοι ἐξ ἠλέκτρου, ἀλλ' εἰς μάτην· ἕκτοτε δὲ μονάζει ἐν τῷ μελάθρῳ αὐτῆς Σεσρουμιέρ ἢ τῇ οὐρανίᾳ ἐπαύλει Φαλειβάγγουρ, ἐνθα δέχεται τὰς εὐγενεῖς δεσποί- νας, καθ' ὃν τρόπον καὶ ὁ Ὀδὸν τοὺς ἥρωας ἐν τῇ Βαλχάλα. Τὴν Φρέϊαν ἠκολούθουσαν τρεῖς χάριτες, ἡ Σιόφνα, ἡ γεννώσα τὸν ἔρωτα, ἡ Λόφφα, προστάτις τῶν νυμφῶν, καὶ ἡ Βάρα, θεὰ τῶν ἐρωτικῶν ὄρκων.

Ὁ Λόκης, ἢ πονηρὸς δαίμων, ἦν υἱὸς τοῦ γίγαντος Φαρβκόντη, καὶ περικαλλῆς μὲν, ἀλλὰ δόλιος, ἐκπροσωπῶν τὰς διὰ τοῦ πυρός καταστρο-

φάς. Ἐκ τῆς συζύγου αὐτοῦ Σιγύνης ἀποκτᾷ τὴν Νόρην, ἐκ δὲ τῆς γίγαντος Ἀγγθρόδας τὸν τεράστιον λύκον Φενρίς, ὅστις ἀκολουθεῖ ὀλολύζων τὴν σελήνην, ἣν ἐπὶ τέλους καταπίνει, τὸν ὄφιν Ἰωρδουμγάνδουρ, καὶ θυγατέρα τὴν Χέλαν. Δεσμεύεται δὲ ὁ Λόκης ὑπὸ τῶν Ἀζῶν, οὓς παντσειδῶς ἐνοχλεῖ, ἀλλὰ λύεται κατὰ τὴν συντέλειαν τοῦ σύμπαντος, καὶ καταπολεμῶν τοὺς θεοὺς, νικᾷ τὸν Χείμδαλ, μεθ' οὗ ἐν τούτοις συγχρόνως καταπίπτει. Ὅπως προφυλαχθῶσι κατὰ τοῦ Φενρίς, οἱ θεοὶ διαπερῶσι τὰς δύο αὐτοῦ σιαγόνας διὰ ξίφους, καὶ περιβάλλουσιν αὐτὸν μαγικὰς πέδας, ἃς παραγγέλλουσιν εἰς τοὺς μέλανας Ἀλφους, νάννους ἀριστοτέχνας· μένει δὲ οὕτω δεδεμένος μέχρι τοῦ Ῥαγναρῶκ, τῆς φοβερᾶς ταύτης συντελείας τοῦ παντός. Μετὰ τῆς γίγαντος Γόγης γεννᾷ ὁ Φενρίς τοὺς δύο ὑπερμεγέθεις λύκους Σκῶλ καὶ Χάτων.

Ὁ Φρέϋρ, ἀδελφὸς τῆς Φρέϊας, καὶ θεὸς τοῦ ἡλίου καὶ τῆς εὐφορίας, ἠγάπα τὴν Γέρδαν, θυγατέρα τοῦ ὄρειου γίγαντος Γυμίρ, ἥτις τοῦ βορείου σέλαος. Ὁ πιστὸς αὐτοῦ ὀπαδὸς Σκιρνίρ ἀναδέχεται τὴν ἐν ὀνόματι αὐτοῦ μνηστειάν, παραλαμβάνων τὸ μαγικὸν αὐτοῦ ξίφος, τὸ ὑπὸ νάννων κατασκευασθέν· δι' ὃ καὶ ὁ Φρέϋρ κατὰ τὸ Ῥαγναρῶκ μάχεται ἄοπλος, πρὸς τὰ καταχθονία τέκνα τοῦ Μουσπελχέιμ. Ὁ Σκιρνίρ ἐπιτυγχάνει καὶ ὁ Φρέϋρ εἰκεί μετὰ τῆς Γέρδας εἰς Ἀλφχέιμ, ὅπερ ἐδώρησαν αὐτῷ οἱ θεοὶ κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ πρώτου αὐτοῦ ὀδόντος· ὀχεῖται δὲ συρόμενος ὑπὸ τοῦ χρυσόδοντος συάγρου Γουλλιμβούρστη, καὶ προσέτι κέκτηται θαυμασίον πλοῖον, ἐκ νεφελῶν, καλούμενον Σκιδβλάδνερ. Ὁ Αἰγνρ ἦν θεὸς τῆς θαλάσσης, καὶ σύζυγος αὐτοῦ ἡ Ῥάννα, ἐξ ἧς ἀπέκτησε τὰ κύματα.

Ἡ Χέλα, θεὰ τῶν καταχθονίων, ἦν θυγάτηρ τοῦ Λόκη καὶ φοβερά τὴν ὄφιν, καθ' ὃ ἐξ ἡμισείας μελανὴ καὶ λευκὴ. Εἰς αὐτὴν ἀνῆκον αἱ ψυχαὶ τῶν ἐκ φυσικοῦ θανάτου ἀποβιωσάντων, ἃς κατέκλειεν εἰς τὸ κράτος αὐτῆς, τὸ Νεφελχέιμ, κείμενον εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, ὑπὸ τὰς ρίζας τοῦ δένδρου τῶν νεκρῶν Ὑγδραζύλ. Τὸ πινάκιον αὐτῆς καλεῖται λιμός, ἡ μάχαιρα βουλημία, ἡ κοίτη φθορά, ἡ αἴθουσα ὄλεθρος, καὶ ἡ ἄβρα βραδύτης. Πολλάκις διέρχεται τοῦ κόσμου αὕτη ἔφιππος ἢ ὄχουμένη, ὅπως ἀθροίσῃ τοὺς ἀφωσιωμένους αὐτῇ νεκροὺς.

Ἡ Σάγκα ἦν θεὰ τῆς ἱστορίας, οἰκοῦσα τὸ μέγαρον Σωκουβέκ.

Ὁ Βιδάρ, θεὸς τῆς σιωπῆς, ἦν υἱὸς τοῦ Ὀδίν.

Καὶ τέλος ἡ Γερῖων ἦν ἀειπάρθενος Ἀζίς, προστάτις τῶν ἐπὶ γῆς παρθένων, αἵτινες μετὰ θάνατον πρὸς αὐτὴν ἀπήρχοντο, καὶ προσέτι πάνσοφος ὡς ὁ Ὀδίν. Οὐχ ἦττον, ὅπερ φαίνεται πῶς ἀσυμβίβαστον, γῆμασα τὸν ἴδιον αὐτῆς υἱὸν Σκιόλφ, ἀπέβη, κατὰ τὸν μῦθον, ἡ ρίζα τοῦ Βασιλικοῦ τῆς Δανίας οἴκου.

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ

